

Navzdory (17.12.2015)

Letos je pro mě opravdu těžké si představit, že za týden už bude Štědrý den. Jednak pořád běhám po nějakých doktorech ať už se sebou, nebo s kocourem Mikešem, kterému museli minulý týden vytrhnout pět zubů. A budu takhle běhat až do svátků. Ale ani příroda mi představu Vánoc nijak zvlášť neusnadňuje – na zahrádce před domem kvetou prvosenky i koniklece a na hřišti za rohem dokonce rozkvetly sakury.

Jako každý rok touto dobou si píšu seznamy, co musím kdy udělat, nakoupit a zajistit. Ale na rozdíl od minulých let ani nejsem schopná seznamy dokončit a navíc je nedopsané okamžitě ztrácím. Nevím, co jsem komu koupila a kam jsem to schovala; to je ale poměrně tradiční záležitost, přes kterou se přinejhorším překlenu závazným písemným příslibem v obálce.

Dochází mi čas, peníze i inspirace, a když už si málem zoufám, tak si uvědomím, že je to takhle podobně vlastně každý rok. A že navzdory všemu a všem Vánoce jako vždycky nakonec přijdou.

A že je úplně jedno, kolik druhů cukroví je napečeno či nakoupeno a jestli vůbec, a jestli jsou okna umytá a všechny dárky nejen nakoupené, ale dokonce i zabalené.

Důležité je, abychom si uvědomili, že se nám Slunce začne vracet a pak že přijde noc plná ticha, světla, očekávání a lásky. A že přicházejí dny, kdy je čas být spolu s lidmi, které máme rádi – spolu i přesto, že někdy už nejde toho druhého pohlédit a obejmout jako dřív.

Někdy jsou Vánoce nekonečně těžké. Pro mě byly dlouhé, dlouhé roky dobou k nepřežití, protože jsem je měla neodmyslitelně spojeny se ztrátou táty. Ale tu bolest Vánoc zná každý, komu někdo odešel navždy.

Možná dáme na stůl talíř navíc, možná zapálíme svíčku. A možná ani nic chystat nebudeme. Možná budeme mít Vánoce bez Vánoc.

Ale Slunovrat, ten bude určitě. Věřím stejně jako pokaždé, že nám všem přinese naději a víru.

Navzdory a přesto. Nebo spíš navzdory a proto.

{fshare}